

Vít'azné práce – „KOVÁČOVA BYSTRICA 2017“

POÉZIA - I. kategória (5. 6. 7. ročník ZŠ):

1. miesto: **Mária Barnovská, ZUŠ Jána Melkoviča, Okružná 9, Stará Ľubovňa**

SI MOJE ŠTYRI ROČNÉ OBDOBIA

Prvý slnečný lúč hreje
prebrodí sa cez záveje
jemne poštekľí našu tvár
vtáčiky opäť vítajú jar

S vôňou lipového čaju
apríl dáva žezlo máju
naháňať sa svetom bosí
o tanec nás lúka prosí

Lietat' s vetrom opreteký
lovit' ryby na dne rieky
šetcom farbit' stromom listy
vietor to vie – buď si istý

V nežnej vločke žije zima
každý chumáč snehu vždy má
bielu tvár a biele vlasy
nasýťme sa tejto krásy

Si môj strážca si môj strom
sprevádzaš ma životom
každým ročným obdobím
či som hore a či spím

x x x

jedného rána rozkvitli kvety
na lúke plnej radostných viet
už nechcem slová a prázdne vety
chcem nový život a krásny svet
na tretie ráno však zvädli kvety
na lúke kvetov už žiadnych niet
po tráve chodia dve bosé päty
hľadajú dosky čo značia svet

MALÉ MORSKÉ WI-FI

Možno sa ti taktiež stáva,
že ťa v mori bolí hlava.
Ak sa cítiš veľmi kyslo,
bude morské WI FI blízko.

VLOČKA

skrytá v bielom hodvábe
aj keď vie že jej život je krátky
veselo tancuje s vetrom
v ľadových líčkach
má toľko radosti
ako deti
pod vianočným stromčekom
a keď už nevládze
sadne si na moju dlaň
usmeje sa takým hrejivým úsmevom
až sa všetci
roztopíme

MOJA DEDINKA

vietor sa zašáva
do koruny stromov
v dedovom sade
sa zobúdzá ráno
slnko sa dotýka
kvetov listov domov
z každého okna sa ozýva
ľudová muzika
deti sa naháňajú na lúke
bijú sa o jedinú lentilku
babky kúzlia
čučoriedkové koláče
ich vôňa štekli v nose
s posledným sústom
zvony
z kostola svätého Michala
zvolávajú ľudí
na večernú modlitbu
na cestu z omše
im svietia
svätojánske mušky

POÉZIA - II. kategória (8. - 9. ročník ZŠ):

1. miesto: Simona Siroková, Spojená škola, ZŠ, Centrálna 464, Svidník

Zrod motýľa

Niekedy sa cítim
ako malá húsenica.
V malom tele je mi
až priveľmi tesno.

Netuším, čo ma ešte čaká
a to správne si zvoliť
nie je jednoduchý výber.

Raz príde chvíľa,
otvorím vlastné srdce,
zbavím sa strachu
a pocítim odvahu.

Z malej húsenice,
sa zrodí krásny motýľ.
Už len rozťahnuť krídla
a ukázať ich svetu.

Šťastie

Kľúč k šťastiu
je mať dobrého priateľa,
s ktorým prejdeš
dlhé trate aj v oblakoch.
Keď ho nájdeš
ako ihlu v kope sena,
nastane svetlo na konci tunela
a vlak zastane.

Láska

Nepochopený život
bez lásky
je bez pramienkov
ľudského šťastia.
Vtedy priateľský svet ľudí
nezaprie nežnú slzu.
Skromná láska snov
sa rozplynie ako hmla.

Haiku básne

Utiect' zbabelo
dokáže len človek, keď
sa bojí šťastia.

Krásny svoj úsmev
pošli ďalej, urobíš
o dosť krajší svet.

Hnev je veľký jed,
odpustenie protijed.
Nezabúdajme.

Keď si prechádzaš
peklom, nezastavuj sa.
Čakaj na nádej

Zlé myšlienky sú
ako choroba. Šíria
sa veľmi rýchlo

Všetci chcú zmeniť
svet, no nik nechce začať
najprv od seba

Sme dokonale
upravení, keď úsmev
dáme najavo

POÉZIA - III. kategória (SŠ):

1. miesto: Adam Kollár, ZUŠ Jána Melkoviča, Okružná 9, Stará Ľubovňa

ZAMRZNUTÁ

(pre Magdalénku)

I

Pršalo,
no ja som nemal
dáždnik.
„Nezmokneš so mnou?“

Z vrchných poschodí
sa určite vykláňali
ľudia.
Prestali sa povýšenecky
uškrňnať,
keď som na nich pozeral
spod jej dáždnika.

II

Po ceste
vymýšľam.
Možno
vymýšľaš
aj ty.

„Nie.
My tvoríme.“
Inak by sme sa
nestretli.

III

V mojom meste
som ťa videl iba niekoľkokrát.
Zobrať si to svoje.
Napätý deň
si zohrieval prsty
medzi stromami.
Na fontánu
nemal.
Nedosiahnuteľná.

IV

Fúka.
Pavučina
sa mi nalepila
na tvár.
Potkol som sa.

V peknom úsmeve
je úprimnosť.

Hrnčiar v stánku
predáva dni.

Dám ti srdiečko
za hlinenú pusú.
Obloha sa
začala červenať.
Fúkni ešte raz.

V

Po kežmarských
mačkách
chodia podkovy.
Mám jednu
medenú.

Spadol som
kvôli zadbenným
oknám.

VI

Vidím ťa.
Odchádzaš
do zimy
z antikvariátu.
S Remarqueom.

DIEVČA = MÚZA

I

bosá
tancuješ po brehoch
z mojich dlaní
spievaš
o vetre
čo ničí okná
prečo liezť
po napísaných riadkoch
keď môžeš vysloviť
svoje

II

zlomené pery
nedorastú
uši
si tieň
zahod' plášť
už neplačeš
iba tichom
pretínaš
silnú vôľu
a hnev

III

máš zmysel
keď ťa bozkáva(m)
sneh v storakých podobách
keď z postele
počuješ vesmír
keď môžeš čítať
vzduch
na listoch
keď nepoznáš význam

IV

na kolenách
máš rany
po mlákach
papier krváca
ako vrecúško s čajom
ponorené v studenej vode
nie si krajinka
na filmovom plátne
si tvár
vyrytá na medenej
streche

V

éterická
ako vypadnutá
z gréckych bájí
z rímskych básní
písaná latinčinou
zostaň
v (mojej) obľúbenej knihe
napíšme spolu
scenár
búrke

FRAGMENTY

„*Alea iacta est*“

(*Kocky sú hodené*)

do vlasov šepká príbeh
od konca
líce si položil na jej vankúš

pod topánkami škrípu
kúsky rozbitej fľaše
(na)šťastie
nemá ich medzi zubami

na mieste
kde bývali dvere
vystrčil nohu
čakal

nič sa nestalo
bol si istý
že môže ísť

ona ho vo víchrici nevidela
nepočula
na jazyku ho štekli vlas
naschvál si bradu
podložil kolenom

DEDO

pozerá sa von oknom
vždy
na tú istú stenu
už roky
sedí s rozprestretou bradou
zápach prehust'uje hrdlo
v pľúcach mrznú sklíčka
kosa tne steblá zaradom

zasa je holobriadok

TOTO LETO

prať miazgu
živicu
alebo umývať z rúk
púpavové mlieko

je horúco
keď sa hodinu
snažím vydrhnúť
z oblečenia
lezenie po stromoch
a potom načo zbierať kvety
radšej skombinovať
vrkoče s venčekmi

x x x

mačacie labky
nosia tajomstvá
učia čítať z pier
vidieť za roh
vie
že idú s ním
už dlho vídava v tme
svietiace oči

x x x

noty píše bruškami prstov
na prikrývku
padá omietka
odkryté sovy pálené
tehly

v amfiteátri
si oblizol pery
keď ho uhryzli
priesvitné motýle

tlačí ho chrbát
od ležania na schodoch
nulový svetelný smog
videl Urániu
hlava pri hlave
je blízko cudzích strún

PRÓZA - I. kategória (5. 6. 7. ročník ZŠ):

1. miesto: Sofia Čellárová, ZŠ, Ďumbierska 17, Banská Bystrica

O MORE ATÉNE

V jednej dedinke hlboko v horách žila, akoby povedala moja prastará mama, jedna kofa. Bolo to dievča, ktoré muselo byť všade. Nebola síce nejaká krásavica ani pracovitá, no zato bola drzá, povýšenecká a svojím správaním vždy dosiahla, že bola v centre pozornosti. Ostatné dievčatá sa jej báli a tak sa jej žiadna neodvážila postaviť a len ju ticho medzi sebou trpeli. Mládencov zas provokovala, dráždila, zvodne na nich klipkala očami a krútila bokmi. Aténa bola vždy na vrchole blaha, keď sa okolo nej točili chlapci a zaliečali sa jej. Ved' meno Aténa dostala po bohyni, preto sa aj ona cítila, ako by bola bohyňou.

Blížil sa čas Fašiangovej zábavy a ona sa už veľmi tešila, ako všetkým prítomným na zábave vytrie zrak a vyhrá cenu za najkrajšiu masku zábavy. Po večeroch mordovala svoju dobrú mamu, aby jej ušila šaty presne podľa jej vôle, kým neboli také, ako si predstavovala. A konečne nadišiel čas Fašiangovej zábavy. Kofa Aténa sa už od obeda chystala. Dopriala si kúpeľ, do ktorého pridala za hrst' sušených fialiek a ruží. Dlhé tmavé vlasy si česala dovtedy, až boli hladké a nadobudli kovový lesk. Potom sa vyobliekala do šiat zelenkavej farby, ktoré prekryla bielou čipkou. Šaty by bývali naozaj pekné, keby ju v niektorých častiach až priveľmi neodhaľovali. Ale ved' práve to bolo jej zámerom. Nech si dedinské tetky vravia čo chcú, hlavne, že sa mládenci budú predbiehať, ktorý si s ňou zatancuje a dievčence puknú závisťou. Do vlasov si dala ešte kvetinový venček a oči prekryla čipkovanou maskou a pod'ho na zábavu. Keď vstúpila do sály, nemohla si nevšimnúť obdivného popiskovania prítomných mládencov a ani závistlivých pohľadov dievčeniec. No len čo sa pridala k hlúčiku dievčat, začala hrať hudba a už bola v jednom kole. Veru ani jedinú pesničku nesesedela. Chlapci sa len tak predbiehali, ktorý z nich si s ňou zatancuje. Zabávala sa skutočne dobre, kým si nevšimla, že Fiona z dolného konca dediny má veru najrúcejšieho a najkrajšieho tanečníka na celej zábave. Nepoznala ho, no ihneď si zaumienila, že tento krásavec bude stoj, čo stoj jej. Keď vyhlásili dámsku volenku, išla si nohy dolomiť, len aby ho prítomným dievčatám uchmatla. Celá natešená sa s ním zvrátila v tanci. Hneď sa aj povyzvedala čo je zač. Vraj sa volá Róbert a prist'ahoval sa len nedávno do susednej dediny. Bol veľmi milý, no išlo ju roztrhnúť od zlosti, keď si všimla, že jeho pohľad stále zabiehal k obďaleč stojacej Fione. Nechájala, čo len na tej obyčajnej sivej myši vidí. No ale nič to, ona sa rozhodla, že bude len a len jej a to aj dosiahne! Hneď po skončení zábavy začala spriadať plány, ako ho len zaujať. Každý deň sa pretŕčala popred neho ako pávica a zaliečala sa mu, no on mal oči

len pre Fionu. Keď ho jedného večera videla ako sa snaží Fione pod lipkou uchmatnúť bozk, vzkypela v nej žľč a povedala si: „Stačilo! Fiona ho nedostane, on bude len môj! Jój, nenechám ho ani za nič tej sprostej Fione! No myslí, myslí čo len urobím?“

A v tom dostala nápad. Pôjdem za starou Belou, ona pozná kdejaké bylinky a odvary. Po dedine síce vravia, že je to bosorka, no ja sa jej nebojím. Býva síce hlboko v hore za dedinou, no to nevadí, ona mi pomôže. Hneď zajtra sa za ňou vydám. Ráno si nachystala plný košík dobrôt a vzala aj malé čierne mača ako dary pre Belu. Cesta bola úmorná a ona v duchu premýšľala. Už hodinu idem, po kadejakých krkahájoch, vari som len nezablúdila. Ále čoby, musím len vydržať! A ľaľa, v diaľke vidno kúdoľ dymu, to bude určite Belina chalúpka, už to nemôže byť ďaleko. Keď prišla k Bele, starenka ju už čakala. Ani nestihla nič povedať a už na ňu spustila. „Viem po čo si prišla Aténa, ale varujem ťa, ak kúzelný obrad raz vykonáš, nebude viac cesty späť. Určite to chceš?“ „Áno, áno chcem! Po ničom inom netúžim toľko, ako mať Róberta len pre seba!“ „No dobre“ povedala Bela a prezradila jej čo urobiť, aby sa Róbert do nej bezhlavo zaľúbil. Kúzlo spočívalo v dvoch častiach. Najprv má vyskúšať len prvú časť a ak to nebude stačiť, má urobiť aj druhú. A tak hneď v ten večer presne o polnoci, keď na oblohe nebolo vidno svietiť mesiac, pootvorila oblok a trikrát vyriekla čarovnú formulku. Zrazu mala pocit ako by sa jej duša oddelila od tela. Bola akási ľahká a napriek tomu plná sily. Stala sa šedastou hmlou a začala sa vznášať. A naozaj jej bezduché telo leží dole na posteli. Hurá vyšlo to! Cez pootvorený oblok sa vybrala za Róbertom. Rýchlosťou blesku preletela k jeho domu a cez kľúčovú dierku sa vkradla dnu, až bola pri jeho posteli. Bol taký krásny, ako si tam tak spokojne spal. Zatúžila sa k nemu privinúť. I spustila sa mu na prsia a jeho pokojný spánok prerušila. Zrazu sa mu nedalo dobre dýchať a ona ho ako ťažoba nivočila. Stala sa z nej MORA. Každú noc ho takto chodila nivočiť a cicat' z neho energiu. On len chradol a chradol. Každým dňom vyzeral horšie a horšie. Mládenci sa mu posievali či to z dákej neopätovanej lásky tak chradne, či ho vraj Fiona nechce. Bolo mu divné, že sa cíti akosi lepšie i má viac energie, len vtedy, keď sa rozpráva s Aténou. No nemohol prestať myslieť na Fionu. Keď to takto išlo už niekoľko týždňov a nedostavil sa efekt, v ktorý Aténa dúfala a to ten, že sa Róbert vykašle na Fionu a bude chcieť len ju, rozhodla sa uskutočniť aj druhú časť magického plánu. Pri splne mesiaca nazbierala potrebné bylinky, odstrihla si pramienok vlasov a pri magickom zariekaní ho spálila na popol. Ten potom aj s bylinkami zmiešala s múkou a z tejto zmesi upiekla koláčiky. Na druhý deň ich nechala Róberta zjesť. A stalo sa to, po čom tak túžila. Róbert sa do nej zaľúbil. No nebola to ozajstná láska, ale láska spôsobená čarami. Róbert za ňou začal chodiť ako psík. Zo začiatku jej to veľmi lichotilo a vyžívala sa v tom, že dosiahla to, po čom tak túžila, hlavne, keď videla aká je Fiona z toho nešťastná. No po istej dobe jej to začalo ísť postupne na nervy. Keďže bol Róbert posadnutý

kúzлом choval sa ako taká bábka. Mal neprítomný pohľad, bol ako telo bez duše. Chodil za ňou ako psík a spravil síce všetko čo chcela, no predsa len nebolo to ono, nebolo to také, ako si predstavovala, nebol to ten starý zábavný a šarmantný Robert. A tak, jedného dňa, keď už jej jeho pozornosť išla maximálne na nervy, aby sa ho na chvíľu zbavila poprosila ho nech jej ide natrhať tých sladkých malín hore na kopec. Róbert sa hneď rozbehol splniť jej želanie. Keďže jeho myseľ bola stále akoby v hmle, nevedel rozoznať nebezpečenstvo a tak sa pri snahe splniť jej želanie pošmykol a spadol z kopca. Vtedy sa preľakla, že ho stratí a utekala mu na pomoc, no na strmom kopci zakopla o konár a rovnako ako Róbert sa skotúľala dole brehom. Róberta zastavili kriky, no ona si udrela hlavu o kameň a v bezvedomí spadla do rybníka, kde sa utopila. Keď Róbert vytiahol jej bezvládne telo zrazu sa mu v mysli akoby rozvidnelo a precitol. Nechápal kde to je, ani ako sa tam dostal a prečo drží v náručí mŕtve telo Atény? Nič si nepamätal. Jej smrťou kúzlo stratilo svoju moc. Bol slobodný.

Pýtate sa, ako to nakoniec dopadlo medzi ním a Fionou? Nuž sklame Vás. Žiadny happy end sa nekonal. Róbert zostal sám a až do smrti sa umáral láskou k Fione, ktorá mu jeho zradu nikdy neodpustila a vydala sa za iného.

PRÓZA - II. kategória (8. - 9. ročník ZŠ):

1. miesto: Filip Miloslav Šarnik, ZŠ, Levočská 6, Stará Ľubovňa

Ako to tí dospelí všetko zistia!?

Vlastný bunker! To je predstava, ktorú asi majú všetci chalani v mojom veku Výhody? Pokoj od rodičov, realizujete si v ňom vlastné predstavy o bývaní, pozývate si návštevy bez toho, aby vám ich dospelí schválili, môžete tam mať neporiadok,... No niet nad vlastný bunker! A keď sa u mojej babky Hanky naskytla možnosť, že práve takýto bunker by sme si mohli s bratrancom Bonom z Bratislavy zrealizovať na malej šope, skákali sme od radosti. Naše mamy (ináč sestry) síce najprv krčili nosmi, ale neskôr z nich vyskočilo, že tiež tam mali bunker v detstve. Samozrejme, nezabudli podotknúť, že ony tam mali takú dievčenskú izbičku, kde sa hrali s bábikami, hrali si divadielko...No, to bola tá generácia, ktorá má akosi zakódované len samé pozitívne zážitky z detstva.

Ale vráťme sa k nášmu vysnenému bunkru. Povoľenie sme dostali, a tak začala pracovať naša fantázia. Základom bolo – zamedziť doň prístup našej 5-ročnej sesternici Petre. Keďže sa tam treba vyštverať po malých stupienkoch v múre, zlikvidovali sme ich. My sme si vyrobili

lanový vstup, ktorý naša Petruška, keďže trpí obezitou (to má z tých lízaniek a cukríkov), isto nezvládne.

Celý dňa sme potom do nášho nového bývania nosili všeličo možné. Staré koberce, hrnce, matrace... A keďže sme si kvôli Petre značne sťažili prístup, bola to otročina. Urobíme si tu svetlá, zamykanie, aj výťah! Budeme tu mať vetranie... spriadali sme plány.

Najhoršie však bolo, že sme mali niekoľko zákazov, ktoré nám brzdili stavebné práce. Absurdné zakazy! Žiadne klince, pílk, sekery... No, dá sa to? A práve sme si chceli vyrobiť ceduľku, aby sa vedelo, že toto je náš bunker!

Keď teda naše drahé mamičky popíjali s babkou kávičku a rozoberali nekonečné ženské témy, vyslal ma bratranec Bono po sekeru. Zakrádal som sa dvorom a srdce mi búchalo ako zvon. Fúú... Nik nevyšiel z domu, a tak som s ťažkou sekerou fujazdil na šopy. Ešte nejakú dosku! A čuduj sa svete, v kôlni stáli štyri staré čierne dosky, to isto nikomu nebude chýbať. Pílk (síce hrdzavú) sme si našli a prepašovali do bunkra skôr, a tak operácia mohla začať. Rúbať so sekerou starú dosku ale nebolo vôbec jednoduché. Muselo sa to robiť v najväčšej tichosti.

To už babka vyšla na dvor, aby dala sliepkam a nebezpečenstvo číhalo z každej strany. Petra sa tiež obšmietala a vyhrážala sa, že keď ju tam nepustíme, všetko povie. Teda aj to, čo nevie a nevidí.

Na celú operáciu sme tak mali iba chvíľu. Podarilo sa v rýchlosti odrúbať malé doštičky a dopíliť ich. Náš plán s nenápadným vrátením sekery však už ohrozila Bonova mama, ktorá prišla hlásiť, že odchádzajú do Bratislavy. V tom momente sme boli radi, že nás nechytli, zoskočili sme, resp. zlanili sa zo šopy a rozlúčili sa s tým, že sa zas uvidíme a budeme pokračovať s naším dielom....

Všetko by bolo fajn, keby o pár dní nehládal môj ujo Peter sekeru, ktorú nevedno kde bratranec Bono priam v ohrození života schoval. Tiež sa začalo vyšetřovať, kto odrezal zo starých čiernych dosák, z ktorých vraj mal byť nejaký retro rám na obraz. A vyšetřovanie pokračovalo v našom bunkri, kde sa našiel usvedčujúci materiál – piliny i triesky. Zatlkať bolo márne! Nuž neviete si predstaviť, čo sa spustilo. Najviac som si zlizol ja, veď som bol po ruke...

Mohli ste si ublížiť! Sekeru, pílk - to nesmiete brať do rúk!

No... Hneď po ťažkom školení som volal do Bratislavy, aby som prebral s bratrancom novú stratégiu. Tí dospeli prídu na všetko! Musíme byť obozretnjší.

Ako som sa skamarátil s ovčými kiahňami

Kamarát schytil ovčie kiahne! Už v telefóne ma varoval, že vyzerá otrasne. Vraj si ich narátal až 57. „Cha, to si ešte nevidel mňa, toľko som ich mal len na čele,“ snažil som sa ho upokojiť. Ved' už som si tým prešiel a poviem vám, vyfasovať kiahne v 14-tich rokoch, je riadny hnus. A čo je ešte najhoršie, ja som ich vymákol počas letných prázdnin. Stále budem tvrdiť, že najhoršia vec na svete je choroba počas prázdnin, úplne mrzuté! A ešte v čase 30-stupňových horúčav. To by ste sa zbláznili! Už len pomyslenie, že 2-týždňové maródovanie počas školského roka by bolo skvelou náplast'ou na výzor netvora, ma privádzalo spolu so svrbením do zúfalstva.

Keď som ale vošiel ku Maťovi, tak sa volá môj kámoš, trhало mi kútiky. Vyzeral ako lienka. Ale keďže si ešte pamätám obdobie pred pol roka, zdržal som sa. Ešte mám živo v pamäti zúfaly pohľad mojich rodičov. Prvé tri dni boli pritom kritické, 40-stupňová horúčka a kiahne skákali a skákali na moju tvár, brucho, chrbát, ruky, nohy... našiel som ich v uchu, vo vlasoch... prosto všade. „To je preto takto, lebo ich máš už neskoro,“ upokojovali ma všetci, akoby to niečo menilo na tom, že ma striaslo pri pohľade do zrkadla. A to by nebolo zďaleka to najhoršie. Odporné svrbenie nemalo konca a varovanie rodičov, že ak si kiahne rozškriabem, ostanú mi jazvy, bolo tiež nekonečné.

Dlhé dni v izolácii, podotýkam, keď sa všetci kúpali a zabávali na slnku, som zvládol bez ujmy na mysli len vďaka tomu, že som sa s nimi, teda s kiahňami, rozprával. Nebojte sa, nezbláznil som sa. „No, aha, a ty si tu nová!“ takto som „vítal“ každý nový prírastok na môj už pupencami prepchatý ksicht. „A ty čo, ideš sa hojiť? Jéj, ty si ale poriadna ropucha! A ty, kde si sa tu vytrepala!“ aj tak som karhal novú kiahňu, keď mi pribudla na dlani a nevedel som si zobrať do ruky ani pero. Rozdelil som ich do skupín. Zlatička – to boli tie, ktoré boli maličké, iba také bodky. Chválil som ich, lebo sa rýchlo hojili. V druhej kategórii boli svrbivky, tie som nenávidel. A v tretej bunčáky, to boli hnusné, veľké kiahne, ktoré si ešte urobili čiapočku s vodičkou. Keď praskli, dostali sa do 4. kategórie – chrasťáky. No a na šiesty deň som sa tak skamarátil s mojimi „bodkami“, že mi už prišli menej ohyzdné. A zdalo sa mi aj, že sa umúdrili a ďalšie nepribúdali, ostali iba tie v počte 323, alebo aj viac. Občas ma z tohto môjho priateľstva vyrušili zdesené pohľady návštev (iba tých, ktorí už kiahne mali, lebo ved' nikto nechcel v lete schytať túto pliaгу), ja som si však zvykol.

A to isté som poradil aj zúfalému kámošovi. Ozaj, a spomenul som, že niektorým, zvlášť tým, ktoré sa nechceli hojiť, som dal aj mená? Po jednej, volal som ju, Pihul'a, mi ostala malá jazvička na čele.

PRÓZA - III. kategória:

**1. miesto: Ema Balážiková, Katolícke gymnázium Š. Moyses, Hurbanova 9,
Banská Bystrica**

Tridsať vrán

Pohľad na most sa zdal zahmlený. Ráno po prebudení lemované listím a tichým čakaním. Tam hore letelo tridsať vrán pripomínajúcich falošný úsmev.

Stojím na rohu, opretý o betónový múr a čakám svoju dennú dávku adrenalínu. Nebudem klamať a poviem na rovinu, že toto robím každý deň. Betónová kocka ma už pozná. Nemo som sa jej pozdravil a teraz hľadím na most. Keby som mal z nejakého raz skočiť, vyberiem si tento. Starý ako republika a ošarpaný, ale ja si ho vážim. Vážim si ho preto, že sa od samého žiaľu ešte nezrútil. Odvrátim pohľad a vidím, ako sa na mňa pozerá mačka. Tiež vyzerá ošarpane, tak na ňu zažmurím a radšej si ju ani nevšímam.

Zrazu sa to celé deje. To, kvôli čomu sem vždy chodím. Čosi vo mne začne tlčiť, a tak sa schúlím. Zmení sa vzduch. Naraz cítim vážny tón a rezké tempo. Okolo prechádza čisto nový oblek. Sleduje všetko, ale mňa nevidí. Nakláňam sa, aby som lepšie videl. Kráča mostom ústiacim do pekla. Keď zažmurkám je preč.

Chvíľu čakám, kým ten tlkot ustane. Pre niekoho ako ja to môže byť pekne otravné.

Všetko je v najlepšom poriadku a preto sa vyberiem späť odkiaľ som prišiel.

Toto bolo trošku skôr. Čisto nový oblek ešte nebol čisto novým oblekom a priateľ betónovej kocky ešte nemusel čakať, kým ten tlkot ustane.

Oblek dlho ňahuje ruku. Srší z neho strach odchodu. Celé je to smutné a okolie sa z pochmúrneho mení na odpudzujúce. Náš Priateľ kričí. Potichu. Veľmi potichu.

Hľadel som za ním a nič som nespravil, lebo som nechcel. Všetko sa mi to zdalo jednoduchšie takto. Dnes sa mi to zdá ťažké ako tona železa.

Ja som toho urobil tak veľa. A On?

On povedal zbohom bez toho, aby odišiel.

Zostal čupieť niekde tam vzadu. Ťažko naňho dovidím. Teraz sa už zvykne odtiaľ postaviť.

Hlavne ráno. Tam pri tom moste a príde na malú chvíľu bližšie. Často si vravím, že patrí sa aspoň sa pozdraviť. Vychovaný som dobre, ale akosi mi to nejde z úst.

Ráno sa nerád rozprávam.

Hlas mám ako hrdzavé pánty a ide to zo mňa ako z chlpacej deky. Radšej to neriskujem. Vystrašil by sa a na učupené miestečko by som mohol rovno zabudnúť.

Mal som konať, keď som bol čerstvý. Teraz som už ako týždňový chlieb plus tie hrdzavé pánty.

Uteká by jedna radosť.

Priateľ povedal, že vstane a príde bližšie iba ráno. Pravda je taká, že to občas robí aj večer. Parkovisko preplnené prázdnotou ho čaká. Je tam čierne auto a jeho majiteľ. Okolie žmúri na nelegálnosť, ale Majiteľovi to neprekáža. Slnko už vidí len z polovice a dym, ktorý je okolo neho, čaká spolu s ním.

Ja čakám na svojom zvyčajnom mieste. Tu nie je betónová kocka, ale drevo trčiacie zo zeme, ktoré bolo za lepších čias stromom. Zdravím sa mu a opriem sa.

Majiteľ auta sa otočí, ale nevidí ma. Je oblečený v namyslenosti a kyslých úsmevoch.

Poznám takých ako on.

Povaľač s nálepkou „hrdina“. Hodil by som ho do práčky a zavesil na špagát. Nech z neho stečie tá špina.

Takí, ako on, by mali nosiť nejakú značku. Človek sa s nimi zapletie ani nevie ako.

Rovnako ako Oblek.

Rovnako ako ja.

Zdvihol sa vietor a začal šepkať pomedzi stromy. Vedel som, že už ide.

Iba ja, Majiteľ a tichý šepot sme mohli byť svedkami príchodu.

Auto zaparkoval oproti Majiteľovi a vystupuje s tichou noblesou sivého Obleku.

Tlkot vo mne sa prediera až do hrdla. Zrak si zvyká na šero a ostatné si zvyká na náhly pohyb.

Vykročil k Majiteľovi a podáva mu to čo vždy. Čierny plastový igelit a kartón cigariet. Aké milé.

Usmial som sa. Majiteľ mu podáva obálku. Na malú chvíľu naplní vzduch očakávanie, no hneď ho vystrieda slastné uvoľnenie. Ako vyfučaný balón.

Obaja nastupujú do áut a s nevinnosťou sa ťahajú prašnou cestou tak ako vždy - do pekla.

Ešte čerstvý priateľ betónovej kocky a starého kusu dreva sedel sám v preplnenej miestnosti. Hudba hrala a všetko sa ozývalo. Na jednom pleci mu sedela samota a na druhom panovačnosť. Táto situácia si pýtala vidinu nového začiatku. Noc sa prebrala a prisadol si niekto známy.

Prihováral sa mi, ako keby som bol chorý.

Sám bol pozliepaný ako obľúbená hračka.

Naprával si manžety a nervozitu som z neho mohol ťahať. Báľ sa samého seba a toho čo povedať.

„Kde ho máš?“ vyplňul napokon.

Pokrútil som hlavou a aby toho nebolo málo, tak som aj pokrčil plecom. Nebudem ho naťahovať.

„Odišiel.“

„Sám?“

„S veľkým vedrom výčítiek,“ zahundral som.

„Asi si mu mal niečo vysvetliť.“

„Aj tak to pokašľal.“ skonštatoval som sucho.

„Aha,“ sklopil pohľad.

„Neviem čo povedať.“

„Veď ani ja.“ zamrmlal.

Tak sme zostali ticho ešte hodnú chvíľu.

„Myslíš, že to spravil?“ spýtal sa neisto.

„Čo?“ plávalo to vo mne ako čajové vrecúško.

„Vieš čo myslím.“

„Ak sa ho dotkol, tak som rád, že to takto dopadlo.“

Aspoň tak som to cítil.

Vstal som celkom prudko, vtedy sa to ešte dalo, a vyšiel som von. Dážď ma neušetril, ale aspoň som sa cítil čistejší.

Domov som vtedy neprišiel.

Vlastne ani potom.

Parkovisko bolo po poslednej návšteve Majiteľa, Priateľa a Obleku bohatšie o ďalšie tajomstvo. Scéna bola iná ako zvyčajne. Vo vzduchu visel zlý pocit a rýchly spád. Auto prišlo iba jedno. Šoféroval Oblek. Nebol v ňom sám. To bol ten zádrhel. Vystrašil tým celé okolie, ktoré sa triaslo a mihotalo v nervóznom hluku motora.

Som tam, kde vždy a hľadím na to, ako vystupuje z auta. Napätie vidím za každým krokom.

Otvára dvere Spolujazdcovi a ten vystupuje s nechut'ou v tvári aj postoji.

Bojím sa.

Aj Spolujazdec sa bojí.

Chcel by som vyjsť spoza dreva a povedať niečo. Čokoľvek. Neurobím to. Vyznelo by to pateticky, nech by to bolo čokoľvek.

Postavy stoja oproti sebe a hľadajú na seba.

„Môžeme to vyriešiť normálne,“ vraví Spolujazdec a podvedome spraví dva kroky dozadu.

„Nemyslím si. Už som to raz s tebou skúšal,“ zahundre Oblek a napráva si kravatu.

Tvári sa presvedčivo. Jeho pohyby sú ako z učebnice. Vždy som chcel vedieť, kde sa to stihol naučiť.

V hlave mi tiká.

Začal som sa potiť a pod nosom mám pach spáleného klamstva. Takého použitého. Akoby som toto už niekde videl.

„Mal si na dnes nejaké plány?“ pýta sa Oblek ľahostajne a utiera si čelo od potu.

Možno niečo cíti aj on.

„Prestaň s touto hrou. Je to trochu trápne,“ povie Spolujazdec, no na jeho hlase poznať okamžité zaváhanie nad vyslovenou vetou.

Oblek prudko zdvihol pohľad a rozhodne vykročil ku Spolujazdcovi.

Trhlo mnou.

Chytil ho pod krk.

„Tak aby bolo jasné,“ zasyčal „budeme sa riadiť podľa mojich pravidiel. Podľa nich budeš teraz držať klapačku a otvoriš ju vtedy keď ti poviem.“

Naplo ma. Nemohol som sa ani len pohnúť, lebo by som si rovno mohol kopať hrob.

Obloha náhle stmavla ako keď sa vybije baterka a priestor osvetľovali iba reflektory auta.

Betónové parkovisko bolo dobrým miestom.

„Myslíš si, že sa ťa bojím?“ odvrkol po chvíli Spolujazdec a začal prešľapovať.

„Ja si myslím, že by si sa mal.“

„To určite,“ vyprskol.

„Vidím, že sa nevieš správať.“

„Kto tu koho drží pod krk? Čo?!“

„Okamžite prestaň, lebo sa nedohodneme.“

„Aj tak sa so mnou dohodneš rovnakým spôsobom ako s tým predom mnou. Tak sa mi prestaň vyhrážať ty zbabelý a podradný päťlizač.“

„S kým sa rozprávaš?“ zatiahol Oblek a pristúpil o krok bližšie.

Čierne rukavice sa zarývali Spolujazdcovi do krku.

„S tebou. Mimochodom nie som jediný, kto si to myslí, tak sa prestaň hrať na dôležitého, lebo jediné čo dokážeš je...”

Vzduchom prenikol pevný praskavý zvuk nasledovaný spleťou ďalších podobných až nakoniec nastalo úplné ticho. Nebolo to ticho, ktoré bolo počuť, ale ticho, ktoré kričalo. Veľmi nahlas. Naplňalo mi pľúca a celé vnútro. Liezlo mi popod kožu.

Našiel som sa, ako pozerám na tmavú postavu, ktorá zhlboka dýcha. Hľadel na Spolujazdca. Ten ležal ako roztrhaný papier, ako rozliata čaša vína. Vpíjal sa do okolia.

A On nesedel učupený vzadu. Stál tam. Rovno predom mnou.

S čiernymi rukavicami a novým oblekom.

Pozeral sa na mňa. Vo svetle reflektora som rozoznal jeho oči.

Bol vystrašený.

Okolie schladlo. Stromy sa utiahli a spoza kríkov vyliezala hmla plná nedávnych udalostí.

„Otec,” vydýchol.

Po trinástich rokoch si ma všimol. A ja som si iba prial, aby som ho už nikdy nemusel vidieť.

Jediné čo som chcel, hľadiac mu do očí bolo, aby tam vzadu prestal čipieť a odišiel dočerta.

Priateľ a Oblek sa už nikdy nevideli.

**ABSOLÚTNY LAUREÁT – Zvláštna cena primátora mesta Banská Bystrica
Jána Noska**

**Richard Zliechovský, Stredná odborná škola informačných technológií,
Tajovského 30, Banská Bystrica**

Väzenie predsudkov

Eudia sú bez tváre a slová bez váhy,
Do vzťahu nik nevkladá kúsok námahy.
Dobou sme tlačení do rýchlych skutkov,
Zatvorení v cele väzenia predsudkov.

Kde plačúci človek skrývať sa musí,
Žijú tam hyeny a to sa mi hnusí.
Hodení do cely, ktorá nemá mreže,

No z každej strany po nás jedno psisko breše.
Oči plné hnevu, Zuby pripravené trhať,
Nie je čas na zaháľanie, Musíš rýchlo konať.

Musíš sa dostať z tej stiesnenej cely,
Je jedno či na kusy, alebo celý.
Dostať sa z toho všivavého miesta,
Vyletieť naspäť do rodného hniezda.
Kde byť človekom má nejakú cenu,
Kde môžeš priznať sa ku svojmu menu.
Tam kde sa vec menom láska,
Neberie len ako falošná maska.
Tam kde môžeš slobodne ľúbiť,
Kde môžeš si úprimne naveky sľúbiť.

Sny bývajú pekné no realita iná,
Neplač, nesmúť to nie je tvoja vina.
Ujst' z toho Väzenia, to proste nejde,
A čo nádej? Neboj, tá prejde.
Naveky budeš otrokom svojich skutkov,
Zatvorený v cele väzenia predsudkov.

VESELÉ VIANOCE!

Dni ubiehali pomaly. Ona bola v Brne a ja bez nej stratený. Život nadobudol nádych šedej a stereotyp začal byť jasne viditeľný v každej činnosti. Vytratila sa zo mňa vášeň, ktorú ku mne priviedla a potom bez hanby vytrhla. Moja apatia sa dokonca prejavila aj vo vzťahu s otcom. Častokrát sme sa hádali, keď som nesplnil svoje povinnosti, alebo len tak, pretože ma to bavilo. Jednou z tých tém bola aj Lola, alebo skôr návšteva Loly v Brne. Deň pred Vianocami. V pláne som mal ísť za ňou na internát a potom k nej domov, kde by sme strávili štedrý deň spolu. Bolo to práve keď som sa balil, deň pred cestou, keď ku mne do izby prišiel otec:

„Počúvaj ma aspoň raz, robíš veľkú chybu.“

„Počúvam...akú?“ Odvrkol som.

„Ani ju nepoznáš. Nekašli na rodinu, kvôli nejakej štetke.“

„Chod' preč z mojej izby...“ Jeho slová trochu zaboľeli. Nie preto, žeby boli myslené ako urážka, to nie. Donútili ma uvedomiť si, že nech som z nej akokoľvek pobláznený, stále dávam život do rúk náhode. Ale o tom je predsa láska, no nie?

Druhý deň som mal vyrážať. Jedenásť dvadsať prišiel autobus, ktorý mal po päť minútovom meškaní pre mňa schované ešte jedno prekvapenie. Všetky miesta boli rezervované a obsadené. Prechádzam teda uličkou, rozmýšľajúc či budem celých päť hodín stáť, alebo si sadnem na schody, mokré od roztopeného snehu. Rozhodnutie padlo a rovnako padla za obeť aj mikina. Zložil som ju, aby som pod riťou mal čo najhrubšiu vrstvu a sadol si na premočenú zem. Oprel som sa o sedadlo, na ktorom muselo sedieť nejaké autistické decko. Po celý čas na tom sedadle skackalo a tiež sa hralo s niečím, pri čom muselo vydávať všelijaké zvuky. Ale repertoár malo bohatý. Za prvú hodinu cesty som od neho nepočul jediný totožný zvuk. Jediné čo sa opakovalo bolo jeho prenikavé, až zúfale volanie „MAMÁÁÁ!!!“, ktorá ho buď z nejakých dôvodov nepočula, alebo mala totálne piči. Tak či onak, počul ho celý autobus a môžem s istotou povedať, že som nebol jediný, kto by toho uškriekaného paviána najradšej vyhodil oknom von.

Blížila sa druhá hodina. Som si istý, že jeho matka už dávno zomrela. Ani raz totiž nereagovala na volanie svojho decka. Nevieť prečo, ale zrazu som chcel vidieť jej tvár. Bol som zvedavý, či v nej nájdem odrazené to utrpenie, ktoré musela prežívať.

Do Brna sme prišli o piatej. Mal som asi hodinu a pol na to, aby som našiel internát. Na zastávke, obklopený ľuďmi som počul jednu starenku, ako sa rozprávala o tej škole.

„Dobrý deň.“ Prišiel som ku nej. Práve nasadala do auta a aj keby ma nezviezla, mohla by mi aspoň povedať, kade sa tam ide.

„Dobrý den, mladý muži.“

„Vedeli by ste mi poradiť, ako sa dostanem na Janáčkovu Akadémiu múzických umení?“

Starenka sa usmiala: „Máte šťastie, práve tam jedeme, vnučka se má vrátiť na svátky domů, můžeme vás svést.“

„To by bolo úžasné, ďakujem vám veľmi pekne.“

Ako som sa dozvedel, asi hodinová cesta pešom, sa mi skrátila o polovicu. Zastavili priamo pred internátom. Prešiel som vysúvacími dverami na recepciu, kde už čakala staršia, guľatejšia žena. Bol piatok, všade okolo behali baliaci sa študenti, rodičia a bolo vidieť že má toho dost'. Prišiel som k nej a opýtal sa:

„Dobrý, kde môžem nájsť Lolu Vérovú?“

„Kdo se ptá?“

„Jej priateľ.“

„Který?“

„Můžete mi povedat' to číslo izby!“

„Dvěšedesáttri.“

„Díky.“

Izba bola na druhom poschodí vľavo. Zistil som to po lúštení zložitého plánu na stene a pýtani sa trojice študentov prechádzajúcej okolo. Nemal som už náladu, ani odvalu otravovať to zlatičko na recepcii. Prišiel som pred izbu, kde moja odvaha zakolísala ešte viac. Začal som sa potiť, podlomili sa mi kolená. Ale ušiel som kus cesty na to, aby som to nechal tak. Zaklopem a čakám. To čakanie bolo na tom všetkom najhoršie.

„Hej...A-Ahoj. Čo ty tu robíš?“ Keď otvorila dvere, videl som ju len s uterákom omotaným okolo seba a turbanom na hlave. No teda s jej verziou toho, ako by mal turban vyzeráť. Každopádne som ju objal. Z jej strany to bolo trošku strnulé a ja som si uvedomil, že je nervózna skoro ako ja.

„Ahoj, Chcel som ťa prekvapiť.“

„No to si ma prekvapil... Čo ťa to napadlo?“

„Dúfal som, že strávime Vianoce spolu.“

„Óóó, to je zlaté.“

„Snažím sa...ehm, môžem ďalej?“

Ešte som stál pred dverami, keď som uvidel, ako sa otvárajú dvere kúpeľne. Stačil len okamih a z tých dverí vyšiel nejaký vyrysovaný černocho.

„Hele kotě, nevíš kde sem si nechal telefon?“ Spýtal sa typickým, šušlavým prízvukom afričana a ja už som nepotreboval pozvanie, aby som šiel do vnútra.

„Kto je to...“ Šepkal som. Bolo to skôr prehlásenie ako otázka, nejak som nenašiel silu na správnu intonáciu. Cítil som sa ako prejdený vlakom, kým som sledoval, ako jej oči pomaly vlnú, no stále bola ticho.

„Kto je to?“ Teraz som sa už opýtal poriadne, no stále som nedostal odpoveď.

„Hele kluku? Co tady děláš?“ Prerušil nás ten neger, stojaci uprostred izby, len s uterákom cez tú svoju černošskú cicinu. Rozbehol som sa po ňom. Nevieť čo ma to napadlo a už vôbec si nepamätám ako som sa rozbehol, jediné čo som cítil bolo moje telo v pohybe a lámanie srdca na

malinké triesočky. Než som mu stihol jednu pribiť, schytil ma a cvičeným kung-fu ťahom ma zhodil na zem. Kolenom mi jemne zatlačil na ohryzok, ale dost' na to, aby som mal ťažkosti z dýchaním. Potom mi tri krát vrazil, než ho Lola s plačom zastavila. Cítil som ako mi puchne oko a z nosa mi tečie krv.

„Hej Ibi Maiga... to je všetko, čo vieš?“ Hneď po tom nasledoval kopanec do rebier. Vyrzil mi dych.

„PRESTAŇTE!!!“ Zvrieskla Lola. Ibi Maiga ma chytil za rameno a vytiahol na nohy. Najprv sa mi podlomili, no nakoniec som našiel spôsob, ako na nich stáť.

„Nashledanou...ty píčo.“ Odkázal mi, keď ma vyhodil cez dvere a zabuchol ich za sebou. Zlomený a ponížený som ležal na chodbe intráku, zatiaľ čo ma všetci obchádzali.

„Veselé Vianoce...“ Zašepkal si sám pre seba, keď sa mi otcove slová objavili v hlave. Čakal som, že Lola otvorí dvere, že mi dá aspoň nejaké vysvetlenie, no čakal som márne.

Bolo približne sedem hodín. Sedím na schodoch kostola, s fľašou vodky v ruke. Autobus som už nestíhal, ani som nevedel, kde sa práve nachádzam. Pred intrákom som našiel večierku, kde mi nejaký číňan predal alkohol a cigarety. „Na účet podniku,“ povedal, keď sa pozeral na moju zakrvavenú, opuchnutú tvár. Potom som len kráčal smerom dopredu, dokým som nedošiel pred tento kostol. Tu sa všetky moje snahy, dostať sa niekam, vytratili. Padol som vyčerpaný na široké schody a vložil si cigaretu do úst. Mrzol som, no neriešil som. Skrehnutými rukami nemotorne otváram fľašku. Lavačkou si vyberám cigaretu, k perám prikladám fľašu a pijem. Pijem dokým mi to hrdlo dovolí. Nakoniec som ale nútený ju od úst odtrhnúť. Naplo ma. Len tak tak udržujem obsah žalúdka v sebe.

Cítim pohľady okoloidúcich, pohľady plné odporu, sem-tam i ľútosť. Absolútne ma nezaujímajú. Pokračujem v chlastaní a fajčení, akoby to mal byť posledný deň môjho života... Nest'ážoval by som sa, keby tomu aj tak bolo.

„Hele, seš v pohodě?“ Dievča s modrými vlasmi a piercingom v nose si sadlo vedľa mňa. Nebola môj typ, no to momentálne nie je žiadna.

„Hej.“ Odpovedám jej. Hlavu mám sklonenú dolu, okrem prvotného pozretia som jej nevenoval ani jeden pohľad.

„Rozhodně tak nevpadáš.“ Pokračovala v rozhovore, na ktorý som momentálne vôbec nemal náladu.

„Tak proč sa potom pýtaš?“

„Protože ti chci pomoci.“

„Nepoznáš ma.“

„Lidi si pomáhaj, je jedno že seš cizí.“

Prvý krát som sa na ňu pozrel. Mala vľúdny úsmev.

„Můžu se napít?“

Ako som po chvíli zistil, volala sa Andy. Zarytá optimistka, ktorú sklamanie vyhnalo do ulíc. Priateľ jej dal košom, keď prišla domov s potetovaným chrbtom. Ako symbol lásky si to tetovanie sama navrhla, bol to prierez ich vzťahom v podobe rôznych kľúčových momentov, ktoré bude teraz do smrti nosiť na chrbte, ako tragickú pripomienku svojej hlúposti. Aspoň tak to ona opisovala. Ja to vidím tak, že sa prepočítala, rovnako ako ja. Ale bolo príjemné počúvať starosti niekoho iného, aspoň sa tie moje dostali kúsok do úzadia.

„A proč jsi sem přišel ty?“

„To je jedno.“

„No tak, svěř se mi. Já ti svůj příběh řekla.“

„Zaľúbil som sa do nesprávnej osoby.“

„Přijels kvůli ní až sem?“

Prikývol som hlavou.

„To je ale píča!“

Alkohol už začal pomaly zaberat' na nás oboch. Zasmiali sme sa, potom sa prisunula bližšie.

„Poslyš, máma bydlí tady poblíž, co kdyby sme šli k ní? Tady je poněkud chladno.“

„Nebude jej vadit', že si privedieš kamoša?“

„Ne. Pokud se ovšem budeš chovat slušně.“

Nekecala, mamín byt bol len päť minút cesty od kostola. Vybehli sme na tretie poschodie a ona otvorila dvere. Všetko nasvedčovalo tomu, že tu býva, čo je vzhľadom na situáciu celkom logické. Zaviedla ma do svojej izby a potom išla za matkou. Vrátila sa s úsmevom.

„Všechno v pohodě.“ Takmer zašepkala. Prišla ku mne bližšie než by mala. Cítil som jej zrýchlený dych na líci.

„Nie si unavená?“ Opýtal som sa.

„Ani trochu.“ Odpovedala, hryzúc si spodnú peru.

Ruky mi vyložila na ramená, pohľadom prechádzala od mojich očí, po ústa. Vedel som dobre čo chce, aj kam to smeruje. Pomaly som priložil pery na tie jej. Zatvoril oči a cítil, ako mi ich začína pomaly cuckať. Rukami som ju hladil po lícach. Začala ma tlačiť dozadu. Jeden krok, dva, tri. Zrazu sa naše ústa oddelili a ja som bol strčený dozadu. Dopadol som na posteľ. Vyliezla na mňa. Venovala mi ešte jeden sladký bozk, s jemnou príchuťou vodky, potom mi vyzliekla tričko. So

svojim svetříkom si poradila bez mojej pomoci. Vyzliekla si aj rifle, ktoré spolu s vrškom hodila vedľa postele a ľahla si na mňa len v spodnom prádle. Znova sme sa bozkávali. Tentoraz som ju hladil od stehna, cez zadoček, až mi ruka zastala na jej krížoch a ja ju pobožkal na krku. Vzdychna. Potichu, ale priamo do môjho ucha. Prešiel som jazykom po celej jeho dĺžke, až som našiel perfektné miesto na jemné zahryzkanie. Medzičasom mi rozopla opasok aj gombík na rifloch, nahmatala mi vtáka a začala hýbať s rukou hore-dole. Netrvalo dlho a vyzliekla mi aj nohavice. Boxerky mi stiahla do polovice a zobrala si ho do úst.

Privrel som oči. Robila to naozaj úžasne. Potom ale na chvíľu prestala.

„Nech si zavřený voči.“ Naliehala, keď som sa ich pokúsil otvoriť. Cítil som ale ako sa na posteli hýbe.

„Čo robíš?“

„Počkej, to bude překvapení.“

Za tento deň bolo překvapení už dosť, ale budiž. V podstate som nemal ani na výber. Znova sa na posteli hýbala. Vedel som že sa dostáva nado mňa. Chytila mi penis a priložila ho k niečomu vlhkému a teplému. Potom sa spustila nižšie a on vkĺzol dovnútra. Začala nadskakovať a zrýchlene dýchať. Otvoril som oči. Na jej tvári sa črtala túžba vzdychať, no to by počula jej mama, niečo čo ani jeden z nás nechcel.

Pomaly zrýchľovala. Nedokázal som vydržať dlho. Keď sa blížila chvíľa môjho vyvrcholenia, pohladil som ju po ruke a naznačil, že už budem. Zrýchlila ešte viac, dokým som všetko semeno nevstrekol do nej. Potom sa prehla od rozkoše a vydala dlhý, jemný vzdych.

Nebolo mi všetko jedno. Vedel som, čo to znamená a aj aké sú riziká. Pozerajúc sa na ňu mierne nechápavým, až překvapeným pohľadom sa len usmiala a ľahla si na mňa.

„Beru tabletky.“ Oznamila mi, zatiaľ čo mi rukou prechádzala po vlasoch.

Po sexe sme len tak ležali na posteli. Hlavu mala položenú na hrudi, ja som ju hladkal po chrbte. Videl som kúsok z toho tetovania, ktorým mala pokrytý celý chrbát. Nahol som sa, aby som sa pozrel lepšie.

„Nedívej se tam...prosím.“

„Prečo?“

„Nechci aby to viděl. Nechci aby to kdokoliv viděl.“

„V poriadku.“

Ďalej som ju hladkal. Oči sa mi zaostrili na strop a myseľ na Lolu. Predstavil som si, aké by to bolo, keby tu bola namiesto Andy. Ako by sme teraz mali debaty o všetkom možnom, smiali sa a maznali.

Namiesto toho som skončil v posteli s cudzincom, s ktorým nemáme ani spoločnú reč. A od ktorého budem musieť na druhý deň odísť. Osamelý uprostred spoločnosti. Ale trápne ticho býva lepšie než samota, hlavne keď je v mojich silách s ním niečo spraviť. Pobožkal som ju na čelo. Otočila sa a usmiala. Potom som jej dal pusku na ústa.

„Druhé kolo?“ Opýtala sa, s nedočkavosťou v hlase.

„Obávam sa, že na to som už trošku vyčerpaný. Trošku nehy by ale nezaškodilo.“

Očakávanie opadlo, no aj tak sa stále usmievala. Opäť ma pobožkala a rukou mi prešla po hrudi. Potom ma priľahla a pokračovali sme vo vzájomnom ocmúľavaní pier, dokým sme nezaspali.

Na ďalší deň sme okolo obeda čakali na zastávke, na autobus, ktorý mal každú chvíľu prísť. Bola so mnou, aj keď ma spočiatku nechcela pustiť. Pýtala sa ma, či musím naozaj odísť, alebo či by som nestrávil Vianoce s ňou. Pozrieť sa jej do očí a odmietnuť jej návrh bolo ťažšie, než som si spočiatku myslel. Preto som sa radšej pozeral celý čas do zeme.

„Zavolej mi, jo?“ Nevedel som, či sa ma pýta, alebo mi rozkazuje. Z časti oboje.

Prikývol som hlavou. Oči prešli po prichádzajúcom autobuse, potom skĺzli na jej tvár. Plakala.

„Ešte sa uvidíme, sľubujem.“ Nemal som ani najmenšie tušenie, kedy to bude, no musel som jej to povedať. Vidieť ju v slzách mi trhalo srdce. Venoval som jej ešte jeden krátky, no vášnivý bozk, než som bol donútený sa od nej odtrhnúť. Autobus na nikoho nečaká.

Opustili sme Brno a už mi začala chýbať. Väčšinu času som rozmýšľal, čo poviem otcovi, keď sa vrátim domov a ako mu vysvetlím svoju tvár. Odtiaľ to už preskočilo na to uplakané dievča na zastávke, prosiace, aby som jej zavolať. Uvedomil som si, že mám k nej rovnaké puto, ako ona ku mne. Len po jednej noci. Pýtal som sa samého seba, ako je to vôbec možné, no potom odpoveď prišla sama. Boli sme dve osamelé vločky v snehovej búrke, ktorej vetry nás zrazili dokopy a my sme sformovali úplne nový útvar. Útvar, v ktorom nemôžeme existovať jeden bez druhého.

Bolo šesť hodín. Čas štedrovečernej večere. Stál som pred dverami nášho bytu, pripravujúc si nejakú reč, vysvetlenie, alebo len čakajúc, kým nájdem stratenú odvahu. Čo bude asi otec cítiť? Hnev? Sklamanie? Ťažko povedať. Pomaly vtláčam kľúč do dierky. Otáčam ho a otvorím dvere. Štrnganie príborov a rozprávanie, prerušené občasným smiechom bol dosť jasným dôkazom, že už začali. No všetko to razom ustalo, keď som vstúpil dovnútra.

„Čaute.“ Snažil som sa o neutralitu v mojom hlase. Snažil som sa predstierať, že sa nič nedeje aj keď opak bol pravdou.

„Čo tu robíš?“ Otcov tón bol zas opak láskavosti.

„Dúfam, že sa tu nájde pre mňa posteľ...“ Hlas sa mi zlomil, keď som si vyzul topánky a nabral som kurz moja izba: „chcem ísť spať a zobudiť sa do sveta, kde sa žerie cukrová vata a serie dúha.“ Rýchlo som dopovedal a zavrel za sebou dvere.

„Stalo sa niečo?“ Spýtal sa otec, keď otvoril dvere izby a nazrel dovnútra. Práve som ležal na posteli, otočený k nemu tou zdravou časťou tváre. Nemal som silu rozprávať, tak som len pokrútil hlavou.

„No tak, hovor.“ Naliehal.

„Nechcem to teraz riešiť, prosím.“ Hlasom, skáčucom mi vyššie než hyperaktívne decko na trampolíne, sa mi nejak podarilo poskladať celú vetu.

„Chceš aspoň jesť?“ Opýtal sa, no opäť som pokrútil hlavou.

Potom mu už došlo že trápiť ma ďalej asi nebude mať zmysel. Zavrel mi dvere. Ešte oblečený som sa zakryl paplónom, do rúk zobral vankúš, ktorý som pevne objal. Svoje tiché vzlyky som venoval práve jemu, jedinej veci, o ktorej som si bol istý, že to nikomu neprezradí. Potom to už bol krátky proces preplakať sa až do spánku.